

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Klincsik Melinda ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Bródy János ügyvéd által képviselt alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt a Csongrád Megyei Bíróság előtt 2.P.20.309/2011. számon megindított és Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.217/2011/2. számú jogerős ítéletével befejezett perében az alperes által 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 36.000 (Harminchatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az alperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Ez ellen az ítélet ellen jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet - megváltoztatva az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét - kötelezte az alperest, hogy a kiadásában megjelenő „...” elnevezésű időszak lap következő számában tegye közzé az alábbi helyreigazító közleményt: „Helyreigazítás: Lapunk a 2011. januári számában „Rossz hír... Nagyon rossz hír” című írásában valótlanul híresztelte, hogy .. rossz hírként kommentálta azt az információt, miszerint a .. a gazdák hozzájutottak a pénzükhöz.” Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek összesen 100.000 forint első- és másodfokú perköltséget.

A jogerős ítélet indokolásában kifejtette: a cikk szerint a felperes rossz hírnek minősítette, hogy a gazdák hozzájutnak a pénzükhöz és a cikk tartalmából az is megállapítható, hogy az írás a termelők .. szemben fennálló tartozásainak kiegyenlítésére utalt. Az alperes az újságíró és a hírforrásként szolgáló személy meghallgatása útján kívánta igazolni a cikk valóságtartalmát. E tanúvallomások alapján azonban a cikkbeli közlés valósága - eltérően az elsőfokú bíróság álláspontjától - megnyugtatóan nem bizonyítható. A cikk szerzőjének a tanúvallomása nem vehető figyelembe, miután információit mástól, a beszélgetés fültanújától származtatta. Ez utóbbi személy a meghallgatása során előadta, hogy véletlenül volt fültanúja a felperes és egy általa ismeretlen személy között lezajlott beszélgetésnek, ennek során hallotta a felperes által tett, cikkben közölt kijelentést. A tanú azonban a beszélgetésről csak sommásan tudott nyilatkozni, annak további részleteit nem ismerte, a beszélgetést teljes terjedelemben nem hallotta, így nem tudhatta, hogy a kijelentés milyen szövegkörnyezetben hangzott el. Ilyen körülmények között nem zárható ki, hogy a hallottakat félreértelmezte, annak a ténylegestől eltérő, más jelentést tulajdonított. Aggálykeltő körülmény az is, hogy a tanú és az újságíró egybehangzó előadása szerint a felperes kijelentése röviddel a helyi önkormányzati választások után, 2010. októberében hangzott el, ehhez képest a cikk csak több hónappal később jelent meg, amelynek okára a tanúk egyike sem tudott elfogadható magyarázatot adni. Ezért a tanú vallomása nem alkalmas annak kétséget kizáró bizonyítására, hogy a felperes a neki tulajdonított kijelentést megtette, azaz az alperes a cikkben közöltek valóságtartalmát nem bizonyította. Ezért a jogerős ítélet a Ptk. 79. §-a alapján - a PK. 15. sz. állásfoglalás I. pontjában foglaltakra figyelemmel a helyreigazítási kérelemtől részben eltérő tartalommal - az alperest sajtó-helyreigazításra kötelezte.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezése és tartalma szerint elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyása, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra kötelezése érdekében. Felülvizsgálati álláspontja szerint a jogerős ítélet a Pp. 206. §-át megsértve, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelésével állapította meg, hogy a beszélgetés fültanújának tanúvallomása a cikkben kifogásolt közlés valóságának igazolására nem volt alkalmas. A jogerős ítélet téves álláspontjával szemben ugyanis annak megítéléséhez, hogy a kijelentés valóban elhangzott, elégséges, ha annak közvetlen szövegkörnyezete volt csak hallható és értékelhető. Ezért nem szükséges, hogy a felek között akár a hosszabb ideig tartó beszélgetés teljes terjedelme ismert legyen az azt halló személy előtt. Tévesen hagyta figyelmen kívül a jogerős ítélet a cikk szerzőjének tanúvallomását, aki elmondta, hogy a cikk

megírása előtt az információt minden tekintetben leellenőrizte és a közlés valóságtartalmáról meggyőződött.

A felperes elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem hivatalból való elutasítását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte. Álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelem nem jelölte meg a Pp. 272. § (2) bekezdésének megfelelően a jogerős ítélet által megsértett jogszabályt. A Pp. 206. §-ának megsértését pedig alaptalanul állítja az alperes, miután a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján reformatórius jogkörében eljáró másodfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével hozta meg döntését.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

Tévesen hivatkozott a felperes a felülvizsgálati kérelem alaki okból való elutasításának indokoltságára. Függetlenül attól, hogy a Pp. 275. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére és a jogerős ítélet által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítására csak rendkívül szűk körben van lehetőség, az alperes a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 272. § (2) bekezdésének megfelelően a jogszabálysértést a Pp. 206. §-a alapján jelölte meg. Ezért a Pp. 273. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem hivatalból történő elutasításának nem volt helye.

Az ítélkezési gyakorlat szerint a bizonyítékok mérlegelése akkor jogszabálysértő, akkor ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az ítélet megalapozatlan, illetve a bizonyítékok mérlegelése során a bíróság iratellenes megállapítást tesz vagy kirívóan okszerűtlen, a tényekkel logikai összefüggésben nem lévő következtetést von le. Az adott esetben azonban ez nem állapítható meg.

A másodfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy az alperes a mástól szerzett értesülésén alapuló közlésének valóságát kétséget kizáró módon nem bizonyította. Az általános élettapasztalatnak is megfelelően, önmagában azon az alapon, hogy a beszélgetés egy részletét az „informátor” hallotta, a teljes szövegkörnyezet és a téma ismeretének hiányában nem zárható ki, hogy a kifogásolt közlést félreérthette és másra vonatkoztathatta. Az a felülvizsgálati álláspont, mely szerint az elhangzott kijelentés valóságának megítéléséhez a közvetlen szövegkörnyezet ismerete is elégséges, csak feltételezés, amelyre a konkrét esetben tényállást alapítani nem lehet. A téves felülvizsgálati állásponttal szemben pedig a közlés sajtóközleményben ismertetett módon való elhangzásának bizonyítására, közvetlen észlelés hiányában, a cikk szerzőjének tanúvallomása nem alkalmas. Mindezek alapján jogszabálysértés nélkül kötelezte a jogerős ítélet az alperest a Ptk. 79. §-a alapján valótlan tény híresztelése miatt helyreigazításra.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta és a pervesztes alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes ügyvédi képviseletével felmerült és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alapján megállapított felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a pervesztes alperes köteles az államnak megtéríteni.

Budapest, 2011. október 19.

Dr. Mészáros Mátyás sk. a tanács elnöke, Dr. Kovács Zsuzsanna sk. előadó bíró, Böszörményiné dr. Kovács Katalin sk. bíró

Vné

*A kiadmány hitelül:
tiszttviselő*